

DESIRE®

Red Garnierová
Žena dvou bratrů

RED GARNIEROVÁ

ŽENA DVOU BRATRŮ

PŘEKLAD

PETR KOVÁCS

Milá čtenářko,

jsem rád, že Vás mé příběhy baví. Baví i nás v redakci, kde je pro Vás připravujeme. Vždyť se to jistě stalo i Vám, že jste od někoho slyšela vyprávět o nečekaném seznámení, o osudové události či o naprosto nepředpokládatelném vývoji událostí, které sám vypravěč komentoval slovy: no je to k nevíře, jako by to byla červená knihovna... Ale to jen dokazuje, že přestože se nad některými příběhy nakonec usmějeme, pokýváme hlavou a usoudíme, že je to pohádka, přesto se takové věci dějí. I v reálném životě, v každém věku, i ve velmi složitých životních situacích nás může potkat a také potkává láska.

Jsem rád, že si o tom můžeme číst a že to i můžeme zažívat.

S láskou

Váš Harlequin

Red Garnierová

ŽENA DVOU BRATRŮ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Wrong Man, Right Kiss

První vydání:
Harlequin Books, 2013

Překlad:
Petr Kovács

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyťhová

© 2013 by Red Garnier

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2026 (Žena dvou bratrů: 2015 by HarperCollins Polska sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-3034-9 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-3035-6 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-3036-3 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Molly Devaneyová potřebovala pomoc svého hrdiny.

Jiné řešení jejího dilematu ji nenapadalo, ať si lámala hlavu sebevíc.

Už dva týdny se v noci převalovala v posteli a v hlavě si stále dokola přehrávala události uplynulých dnů. Pomalu ji opouštěla naděje, že dokáže napravit to, co pokazila. Čas neúprosně běžel a Molly věděla, že šance na rychlé řešení zvolna, leč neúprosně mizí.

Po patnácti trýznivých a bezesných nocích přišla konečně na to, že potřebuje pomoc zvenku. A jediným člověkem, na kterého se mohla obrátit, byl její hrdina. Ten, který jí už tolikrát kryl záda, a pomohl tam, kde všichni ostatní selhali.

Hrdinou se pro ni stal v okamžiku, kdy se jako tříletý sirotek ocitla se svojí sestrou Kate v rodině úžasně bohatých a fantastických lidí, jejichž obří sídlo v San Antoniu jim poskytlo nový domov a začátek.

Julian John Gage.

Když přišly s Kate do rodiny, byl jenom o tři roky starší než ona, ale pro Molly se rázem stal rytířem, jehož meč byl vždy připravený bránit ji před nástrahami cizího, neznámého světa, ve kterém se tak náhle a nečekaně ocitla.

Roky plynuly a Julian byl pro Molly stále její rytíř,

u nějž vždy nacházela ochranu a podporu. Zároveň však také chápala, že rytíř se nerovná světec. Julian byl do morku kostí sukničkář. Navíc si byl dobře vědom toho, že může mít každou ženu, na kterou si pomyslí. Kdykoli a kdekoli, což znamenalo jediné. Byl pevně rozhodnutý ochutnat je všechny.

Někdy mívala dojem, že to Julian už trochu přehání, a tento názor rozhodně nezastávala sama. Ale jinak pro ni byl darem seslaným rovnou z nebes. Nejlepší přítel, jakého kdy měla, a zároveň, jak sama podvědomě tušila, i důvod k tomu, že dosud nedokázala v životě najít toho pravého. Tedy až doteď. Jedině Julian jí může poradit, co má, proboha, živého dělat, aby svedla jeho zatvrzelého a umíněného staršího bratra.

Jediným problémem bylo, že si k přednesení své prosby zřejmě nevybrala ten nejvhodnější okamžik. Nemohla si však dovolit ztrácet čas a opravdu potřebovala, aby si Garrett uvědomil, že ji miluje, a aby si to uvědomil dřív, než z toho Molly zešediví.

Julian na ni zíral, jako by si upřímně myslel, že se pomátla. Jinak si jeho pohled poté, co na něj vychrlila svůj plán, vysvětlit nedokázala.

Stál uprostřed obývacího pokoje svého luxusního bytu a připadal jí jako antický bůh. Dokonalé ztělesnění mužské krásy.

„Já jsem ti asi špatně rozuměl,“ vypravil ze sebe konečně. „V neděli ráno mi to snad můžeš odpustit. Tak ještě jednou. Opravdu si mě právě teď požádala, abych ti pomohl svést vlastního bratra?“

Molly přestala přecházet sem a tam kolem konferenčního stolku a najednou si připadala jako nějaká lehká holka. „Ehm... neřekla jsem přímo svést.“

Následovalo nepříjemné ticho, které jenom

potvrzovalo její nejhorší obavy. Julian nakrčil obočí. „Neřekla? A cos tedy vlastně řekla?“

Molly si povzdychla. Vlastně už sama nevěděla. Pohled na jeho dokonalou postavu v krátkých pyžamových kalhotách jí lehce svazoval jazyk a Molly si nebyla jistá, co přesně jí před chvílí splynulo ze rtů.

Ještě štěstí, že jí jejich dlouholeté přátelství poskytovalo spolehlivou imunitu proti dráždivé svůdnosti jeho opáleného, pevného těla. *Pěkně žhavého těla*, blesko jí hlavou.

„Fajn, tak jsem to možná řekla, už si to nepamatuju. Jde o to, že musím udělat něco hodně dramatického a že to musím udělat hodně rychle. Dřív, než mi ho nějaká nána vyfoukne rovnou před nosem.“

Jeho oči – ty průzračně zelené oči připomínající listí dubů za okny – znepokojeně zamrkaly. „Poslyš Molly. Nevím teď úplně přesně, jak bych ti to měl vysvětlit, tak to řeknou na plnou pusu.“ Julian se odmlčel a také on začal přecházet sem a tam. „Vyrůstali jsme vedle sebe prakticky od mala. Já i moji bratři jsme tě viděli ještě v plenkách. Tady prostě není šance, že by tě Garrett vnímal jinak než jako svoji mladší sestru. Sestřičku v plenkách.“

„S těmi plínkami už teď asi moc nenadělám, i když jsem netušila, jak hluboké stopy to ve vás zanechalo, ale pořád mám dobrý důvod se domnívat, že Garrett svůj postoj ke mně poněkud přehodnotil. Je mi už třiadvacet a je dost možné, že už mě vnímá jako dospělou, vyzrálou a sexy holku.“ *S pěknými prsy, které na maškarním plese s takovou vervou osahával*, vybavila si s pyšným uspokojením.

Julian si kriticky prohlížel její oblečení – rozhodně to nebylo její nejlepší – a zavrtěl skepticky hlavou.

„Tvoje sestra Kate, ta je rozhodně vyzrálá a sexy. Ale ty?“ Ukázal na její volnou batikovanou sukni ve stylu květinových dětí a barvami pocákané tričko a nespokojeně si prohrábl své husté blond vlasy. „Kdy ses naposledy dívala do zrcadla, Molly? Právě teď vypadáš, jako by tě vytáhli ze ždímačky.“

„Juliane!“ zalapala dotčeně po dechu. „Za měsíc mám v New Yorku výstavu a nemám čas starat se o to, jak vypadám! Plus dost dobře nechápu, jak můžeš kritizovat moje oblečení, když jsi sám skoro nahý –“

Někde v útrobách prostorného bytu se ozvalo bouchnutí dveří a Molly se prudce otočila. Koutkem oka zahlédla obrys postavy, samozřejmě ženské, a rázem jí došla slova.

Z Julianovy ložnice vyšla skvostná blondýna na těch nejdelších nohách, jaké kdy viděla. V ruce držela zlatou večerní kabelku, na nohou měla karmínové lodičky na hodně vysokých podpatcích a na sobě Julianovu košili, která jen stěží zakrývala bujně poprsí, kvůli němuž si dívky jako Molly nejednou připadaly méněcenné.

„Už musím jít,“ oznámila neznáma žena. „Na polštáři jsem ti nechala telefonní číslo, takže...“ Ukázala mu palcem a malíčkem univerzální gesto pro zavolání a našpulila rty. „Bylo to super a doufám, že ti nevadí, že jsem si půjčila tvoji košili. Moje šaty nedopadly zrovna nejlépe, jestli si vzpomínáš.“ Žena se zvonivě zasmála, ale protože Julian na její dráždivý sexy vzhled ani poznámky nereagoval a protože Molly ještě stále nebyla schopná slova, s grácií a elegancí přešla ke dveřím a zmizela na chodbě.

Jakmile za ní zaklaply dveře, do Molly jako by vjel nový život. Ten *sukničkář*! „Juliane, to se opravdu musíš vyspat s každou, na kterou narazíš v baru?“

Pokusila se ho praštit pěstí do hrudi, ale ruka se jí odrazila jako od betonové stěny.

Julian se pobaveně usmál a sevřel jí zápěstí. „O můj milostný život tady, tuším, nejde. Pokud mě neklame paměť, řešili jsme ten tvůj.“ Zamračil se na ni a konečně ji pustil. „A naposled jsme mluvili o tom, že máš barvu na nose, a i jinak vypadáš dost hrozně. Vlastně jsi od té barvy úplně celá. Vypadáš jako šílený malíř, a to na mého bratra asi příliš sexy působit nebude.“

Molly ho odměnila nenávistným pohledem, pak se kolem něj hbitě protáhla a zamířila do ložnice. „Tak fajn, vezmu si jednu z tvých drahých košil, uvidíme, jestli se ze mě stane taková sexbomba, co odsud před chvilí odkráčela.“

„Ale, no tak, Molly. Co kdyby ses konečně uklidnila? Víš přece dobře, že jsi kočka, a právě proto ti na vzhledu vůbec nezáleží. To zase vím já.“

Třemi dlouhými kroky ji dostihl, chytil ji za ruku a táhl ji za sebou zpět do obývacího pokoje. Nejprve se naježila, ale stačil jí jediný pohled na jeho nevinný výraz, a její hněv se vypařil dřív, než se stačil přihlásit.

Na Juliana bylo prostě těžké se zlobit.

Molly věděla, že pro ni udělá cokoli – a možná právě proto sem za ním přišla. I když je neděle ráno. Na celém světě neexistoval člověk, jemuž by na ní tolik záleželo, jako právě Julianovi. Snad jen její sestře, která se po smrti rodičů ujala matčiny role.

To ona se nejvíce zasloužila o to, že se Molly protloukla školou, to ona jí dokázala pofoukat rány a zmírnit bolest nejprve ze ztráty mámy a posléze i táty. Pro Juliana však platilo prakticky totéž, a to o něm vypovídalo zcela jistě více než to, že si tak úzkostlivě pěstoval image svůdníka a plejboje.

Což ovšem byl. A ne že ne.

A právě z toho důvodu byla Molly ráda, že je Julian jen její kamarád a *nikoli* muž, k němuž by upírala své milostné představy.

„Podívej,“ pronesla, když ji konečně pustil, přičemž nejasně cítila, že se při vzpomínce na Garrettův polibek bezděky zarděla. „Tušila jsem, že mi nebudeš rozumět, ale je to prostě tak, že tvého bratra miluju a –“

„Proboha živého od kdy?“ vybuchl. „Vždyť nám přece odjakživa lezl hrozně na nervy.“

Molly dotčeně ztuhla. „To bylo dávno, když byl ještě takový suchar, předtím než...“

„Před tím než co...?“

„Předtím, než mi došlo, že mě...“ *Chce. Předtím, než mě políbil a než mi u toho říkal všechny ty věci.* Stáhl se jí žaludek a musela se zhluboka nadechnout. Teprve potom byla schopná znovu pokračovat: „Asi ti to nedokážu vysvětlit, ale něco se prostě změnilo. A jsem si jistá, že mě taky miluje. Cítím to, Juliane – čemu se, sakra, směješ?“

Nedokázala se přimět k tomu, aby se mu podívala do očí. Místo toho se otočila a prudce se posadila na koženou pohovku. Ani tam však před jeho smíchem neunikla. Musí ho zastavit. Musí se soustředit, přinutit ho k vážnému rozhovoru. *Teď hned.*

„Juliane...“ začala, ale rychle jí došla slova. „Nemohl by sis obléknout aspoň košili?“ zeptala se a ukázala na jeho dokonale tvarovaný a opálený hrudník. „Když se tady takhle předvádíš, musím myslet na Garretta.“

„Chceš snad říct, že má takhle vypracovaný břicho? O tom dost pochybuju.“

„Má,“ trvala zarputile na svém. „Na rozdíl od tebe ale není takový proutník.“

Julian se zamyslel. „V tomhle ohledu strčím oba bráchy hravě do kapsy,“ souhlasil pyšně. „A právě to by se ti teď mohlo hodit,“ pokračoval uvolněně.

„Garrett by se zbláznil, kdybys ty nebo Kate začala chodit s někým, koho by neschvaloval. S někým se špatnou pověstí. Pořád si myslí, že vás musí chránit. Kdyby se ti ho podařilo přesvědčit, že se s někým takovým vídáš, třeba by ho to donutilo vylézt z ulity, a pro mě za mě mu pak můžeš třeba nasadit chomout.“

Molly si s ulehčením vydechla. Julian se konečně začal zabývat problémem, se kterým za ním přišla. „To je vynikající nápad. A samozřejmě bych s nikým takovým nechodila. Jen bych ho musela přesvědčit, aby se mnou tu hru na chvíli hrál. Jenže nikoho takového neznám,“ pronesla vzápětí zklamaně.

Julian se spokojeně usmál. „Ale znáš. Právě se na něj díváš.“

Jeho slova jí málem přivodila šok.

„Cože?“ vykřikla a prudce se zvedla z pohovky. „Slyšela jsem dobře? Ty ses právě nabídl, že mi budeš hrát milence?“

„Tak nějak,“ souhlasil a na tváři se mu zrcadlil dokonale nevinný výraz, neklamná záruka toho, že by s ním Molly nikdy neměla hrát poker.

„Ano, Molly, budu s radostí *předstírat*, že jsem *tvůj* milenec.“

Molly se ještě stále nedokázala pohnout. „Děláš si legraci?“

Zavrtěl hlavou. „Vypadám tak?“

Molly si jako v transu přehrávala všechny možnosti, které jí jeho návrh nabízel. A pak jí to došlo. „A Garrett nás spolu uvidí a bude úplně šílený žárlivostí! To

je vynikající nápad. Jak dlouho myslíš, že mu bude trvat, než si uvědomí, že mě miluje? Den? Týden?“

Julian si ji chvíli mlčky prohlížel. Z Molly přímo tryskala zamilovanost. Ničemu už nerozuměl. Napadlo ho, jestli se mu to celé nezdá. Opravdu se Molly zamilovala do jeho staršího bratra?

Garrett je o deset let starší než ona, a pokud šlo o obě sestry, v rodině panovala ve vztahu k nim přísná pravidla. A Garrett ještě nikdy žádné pravidlo neporušil. Opravdu udělal něco, co v Molly probudilo tak velké naděje?

Garrett byl na obě sestry až úzkostlivě opatrný, nikdy by nedovolil, aby se jim něco stalo. Cítil se za ně osobně zodpovědný. A teď by s jednou z nich začal chodit? Julianovi to připadalo nemožné. Sestry Devaneyovy byly jejich chráněnky a Garrett by tuto hranici nikdy nepřekročil.

Důvodem bylo, že otec obou dívek byl členem ochranky rodiny Gageových a zahynul při plnění svých povinností. Julianův a Garrettův otec tehdy ve svých novinách zveřejnil jména a obchody mexické mafie a ta si najala místní gang, aby ho zlikvidoval. Gang potom otce a Garretta jednoho dne přepadl a v přestřelce zahynul kromě jejich otce i otec obou sester. Přežil jenom Garrett. Zbytek gangu byl odsouzen na doživotí, ale Garrett se již nikdy nezbavil pocitu viny, že i on přispěl k tomu, že se z obou sester stali sirotci. Když je potom matka vzala do rodiny, stal se Garrett jejich osobním ochráncem. Chránil je dokonce i před Julianem, který Molly strašně rád lechtal, čemuž se ona vždy smála. Ne, Garrett stanovil Julianovi pro vztah k oběma sestrám přísná pravidla, která vadila nejen Julianovi, ale dokonce i Molly, protože se jí líbilo, když ji Julian lechtal.

Snad tisíckrát si mu stěžovala, že jim Garrett nedovolí žádnou legraci, a najednou se do něj až po uši zamiluje?

Co se to, sakra, děje?

Julian a Molly jsou přátelé, kamarádi až za hrob, jinak jejich vztah nazvat nelze. Jeden za druhého by dýchal.

Molly měla Juliana ve svém mobilu na prvních třech místech rychlého vytáčení. První číslo do kanceláře, druhé na mobil, třetí domů. Mnohokrát mu také řekla, že jejich přátelství je mnohem lepší než nějaké romantické vzplanutí. Láska prý lidem dnes dlouho nevydrží, tvrdila s oblibou.

Jestliže mu tedy stále dokola opakuje, že miluje Garretta, a Julian konečně pochopil, že to myslí vážně, je jeho povinností jí pomoci.

A pomůže jí přijít na to, že Garretta Gagea nemiluje. *Tečka.*

„Můj odhad je, že budeme potřebovat zhruba měsíc. Pak budeš mít Garretta přesně tam, kde ho mít chceš,“ ujistil ji po krátké odmlce a pokoušel se uhádnout, jak moc je Molly do bratra zamilovaná. Vzhledem k tomu, že až příliš dobře znal její romantickou povahu, se již nyní děsil odpovědi.

Molly už určitě slyší svatební zvony, a to se mu nelíbilo. Ani trochu.

„A myslíš, že nám na tu naši lest skočí? Někdy je dost těžké se v něm vyznat,“ přemýšlela nahlas, jako by ji najednou přepadly pochybnosti.

„Molly, neexistuje chlap, který by jen tak nečině přihlížel, jak mu na jeho holku sahá vlastní bratr. I když se zatím nevyslovil, že by tě tedy za svoji holku považoval.“

Molly se vzrušení zarděla, poskočila vpřed a pevně

ho objala kolem krku. „Opravdu to pro mě uděláš? Seš jednička, Juliane! Díky moc.“

Julian cítil její voňavé, hřejivé tělo, a protože byl od pasu nahoru nahý, myšlenky mu najednou poskočily úplně jiným směrem, než by se mu líbilo.

Obzvlášť, když mu pošeptala: „Jsi to nejlepší, co v životě mám. Nikdy ti nedokážu dost poděkovat za to, co všechno jsi pro mě udělal.“

Myslí to vážně? Opravdu je tak skvělý? Co by o něm asi řekly všechny ty ženy, s nimiž spal, ale nikdy nechodil? Pokoušel se vybavit si jejich jména podle abecedy, ale měl pocit, že bojuje s větrnými mlýny.

Odtáhl se od ní. „Zatím mi ještě za nic neděkuji. Uvidíme, jak se věci vyvinou, ano?“

„Vyvinou se úplně báječně, Juliane. Za měsíc už budu určitě nosit Garrettův zasnubní prsten.“

Protočil oči. „Ale do kostela ještě nevolej, prosím. Zatím si pamatuj jedno, tenhle měsíc se musíš chovat tak, jako bys byla moje. Žádný Garrett pro tebe neexistuje. A věř mi, rodině se to příliš líbit nebude.“

Nechápavě se na něj podívala. „Ale proč? Nejsem snad pro tebe dost dobrá?“

„Ne, Molly. Tady jde o mě.“ Julian se podíval z okna a tvářil se náhle vážně a neproniknutelně. „Budou si myslet, že já nejsem dost dobrý pro tebe.“

DRUHÁ KAPITOLA

„Ty se mi snad jen zdáš, něco takového nemůže být pravda!“

Julian se zaklonil do vysoké kancelářské židle a potlačil pobavený úsměv, zatímco jeho bratr dál zuřivě přecházel po prostorné zasedačce v horním patře velice úspěšného vydavatelství deníku *San Antonio Daily*, které jejich rodině patřilo od třicátých let minulého století.

„Milý bratře,“ oslovil ho Julian. „Chápu, že jsem sice mladší než ty, ale nezapomínej, že jsem silnější a že tě složím na zem kdykoli, kdy si jen zamanu. A jestliže mě budeš pořád štvát, věř mi, že to udělám.“

„Takže jinými slovy přiznáváš, že spíš s naší malou Molly?“

„Nic takového jsem netvrdil. Řekl jsem jen, že spolu chodíme a že se ke mně stěhuje.“ Tento poslední detail rozhodně nepatřil k plánu, který si s Molly domluvili, ale Julianovi to najednou přišlo jako docela dobrý nápad. Garrett se v okamžiku naježil a zrudl jako přezrálé rajče. Julian hned poznal, že uhodil hřebíček na hlavičku.

Garrett se zalykal vztekem a Julian si připadal jako v sedmém nebi. Rozčilovat staršího bratra mu působilo nevýslovnou radost.

Ne proto, že by proti němu něco měl. Jen ho dráždila bratrova dokonalost a bezúhonnost jako vystřižená ze skautských časopisů. Poslední dobou, od okamžiku, kdy jejich třetí bratr Landon odjel na dvouměsíční líbánky, byl Garrett obzvlášť nesnesitelný a tvářil se, jako by na svých bedrech nesl celou tíhu světa. Anebo alespoň jejich rodinného podniku.

Všichni tři bratři se upřímně milovali, ale to jim nebránilo v tom, aby mezi nimi i nadále nepřetržovala bratrská revnivost. A Garrett měl u Juliana jeden hodně starý vroubek. Čas odplaty se blížil a Julian byl připravený si jej náležitě vychutnat.

Díky Molly a její nečekané zamilovanosti pak bude pomsta ještě o hodně sladší.

Julian v noci samým vzrušením a nedočkavostí ani nezamhouřil oči. A ráno se téměř blaženě vypravil do práce.

Garrett konečně přestal přecházet sem a tam jako lev v kleci a zastavil se před bratrem. Před chvílí tady v zasedačce proběhla schůzka s řediteli jednotlivých divizí a oba bratři osaměli, aby si probrali ještě několik posledních drobností. To byl okamžik, na který Julian čekal.

„Kdy jste v sobě ten vzájemný zápal objevili?“ zájmal se Garrett znechuceně.

„Přibližně v okamžiku, kdy jsme si poslali pár lechtivých fotek. Říká se tomu sexting, kdybys nevěděl. *My mladší* tomu říkáme sexting.“ Než se Garrett zmohl na reakci, Julian zvedl ze stolu svůj mobilní telefon, na kterém mu zapípala příchozí textová zpráva. Přizvedl významně obočí a dával si záměrně nčas. „Ta holka je fakt ďábel,“ pronesl a pustil se do psaní odpovědi. „Musím jí napsat něco v podobném

stylu,“ pokýval hlavou a pustil se do psaní odpovědi. Ve skutečnosti vyfukal jen:

G. uz vsechno vi. Zuri. Zbytek u vecere.

Garrett se na něj podíval pohledem, z něhož sršely blesky. „Víš o těchhle vašich hrátkách Kate?“

„Nejspíš ano. Je to přece její sestra, i když poslední dobou je pořád v práci.“

Hned vzápětí dorazila další textová zpráva:

S Kate jsem dopadla stejně. Ti dva by se měli dát dohromady.

Julian rychle vyfukal:

Takže Kate už neliba zem, po které chodím?

Molly odpověděla:

Přesně tak. Davej na sebe pozor, lasko. Umi se pěkně ohanet varečkou a nebude vahat použít ji jako zbran.

Julian se pobaveně usmál. S Molly byla vždycky legrace.

„Takže, které části jsi nerozuměl?“ dolehla k němu bratrova slova.

„Části čeho?“ zeptal se roztržitě.

„Části toho, co ti matka, já i Landon už – jak dlouho, dvacet let? – vtlukáme do hlavy. Té části, která jasně říká, že Molly není na hraní. Té, v níž je řečeno, že bys mohl být vyděděn, pokud bys jí jakkoli ublížil.“

Julian přikývl, aby bratra uklidnil. „Slyšel jsem tě. Když jsi mi to říkal poprvé, po desáté, po sté. Teď si

ale poslechni ty mě, bráško. Je mi to šuma fuk. Chápeš?“

Garrett sevřel rty a zhluboka se nadechl. Nafoukl se tak, že Julianovi na okamžik připomněl Tarzana z nějakého starého černobílého filmu. „Promluvím si o tom s Molly. Tuhle hloupost by si měla pořádně rozmyslet. Je to v jejím nejlepším zájmu. Ty si ale opakuj pořád dokola... Jestli jí zkřivíš jediný vlasek na hlavě...“

Julian nedokázal odhadnout, jestli teď z bratra mluví jeho ochránářský instinkt, nebo se již stačil dotknout jeho vlastnického ega. Tato druhá varianta se mu vůbec nelíbila a Julian musel vynaložit téměř nadlidské úsilí, aby na sobě nedal nic znát.

V duchu se přenesl o několik let nazpět a vzpomněl si na všechny ty pokusy, kdy se s Molly coby teenageři pokoušeli sblížit. Byli si vědomi vzácného pouta, které se mezi nimi vyvinulo a které mnozí nepoznají za celý život. Kdykoli ale hrozilo, že by jejich přátelství mohlo přerůst v něco víc, zasáhla rodina. Pokaždé se na něj vrhli jako supové, s hrozbami a citovým vydíráním. Nejednou byl na celé měsíce poslán do zahraničí. Poprvé tehdy, když se Kate, Landon, Garrett a matka shodli, že se na Molly „dívá“ způsobem, který se jim ani trochu nelíbí.

Julian si již tenkrát pořád dokola opakoval, že je mu to jedno. Když potom dospěl, přesvědčili ho, že je nenapravitelný sukničkář, až se jím doopravdy stal. Tvrdili mu, že může mít jakoukoli ženu, na kterou ukáže. S výjimkou Molly a Kate. Tak znělo pravidlo.

Pravidlo, díky němuž si celý život, rok za rokem, připadal jako spoutaný v řetězech. Jako uvězněný v kleci.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Žena dvou bratrů.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.